

ROXANA ANDREEA RUSU

Andrei și Pietricica Prieteniei

Povești anti-bullying
și povești educative

Pentru copii de 3-9 ani

Ilustrații de Octav Ungureanu

Cuprins

Povești anti-bullying

Un vis straniu / 13

Prietena mea, extraterestră / 17

Băiețelul care nu-și folosea arma secretă / 21

Marele Om Mic / 23

Povești educative

Andrei și Pietricica Prieteniei / 27

Povestea gunoiului / 29

La joacă / 35

Melcul răsfățat / 39

Vrăjitoarea / 43

Doctorul / 49

Perlele unui băiețel simpatic / 53

Pentru părinți și educatori

Bullying înseamnă o acțiune care produce injurii celorlalți, efectuată în mod repetat, care se poate manifesta prin agresivitate fizică sau psihologică și prin producerea unor daune emoționale.

Fenomenul a ajuns la cote alarmante și în România, manifestându-se atât în locurile de joacă, cât și în grădinițe și școli. Conform datelor furnizate de Organizația Mondială a Sănătății, România este în prezent pe locul 3 la nivel european, în clasamentul țărilor cu cele mai multe situații de bullying consemnate.

Nu există o soluție magică împotriva bullying-ului, însă ceea ce putem face în calitate de părinți și cadre didactice este de a oferi în permanență copiilor modele pozitive de atitudine și ocazii de a-și dezvolta empatia față de toate ființele și față de natură.

Să îi stimulăm să îndrăgească lectura și activitățile care le dezvoltă bunul simț, respectul, inteligența, imaginația și compasiunea. Să-i îndemnăm să înțeleagă și să protejeze natura.

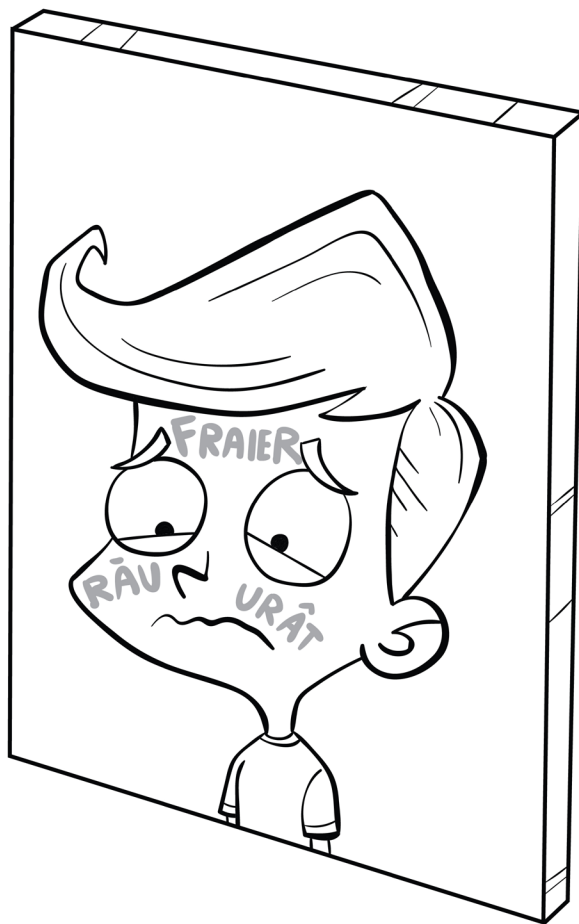
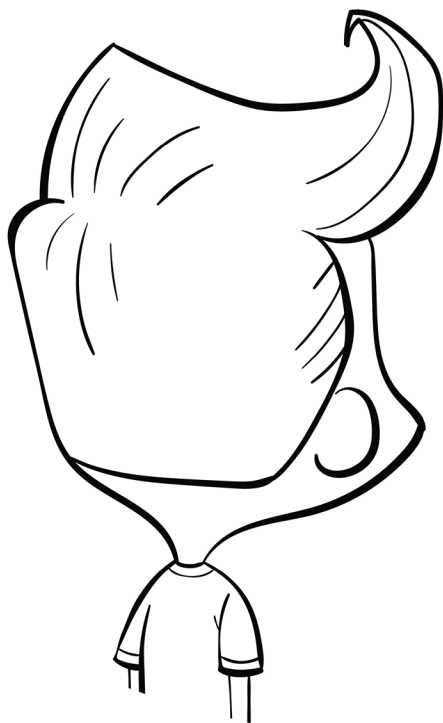
Prin discuții libere, povești și joacă putem combate foarte eficient bullying-ul. Poveștile au rolul de a dezvolta empatia copilului în raport cu natura, oamenii din jur și toate viețuitoarele, contribuind astfel la combaterea comportamentului de tip bullying.

Nu uitați, copiii au cel mai mult nevoie de timp! Oferiți-le timp și iubire, fiți exemple demne de urmat, în viața copiilor, lăsați-i să vă povestească totul, chiar și cele mai neînsemnate întâmplări!

Vă mulțumesc că ați ales să cumpărați această cărticică! Sper să vă aducă multe momente plăcute petrecute citind, alături de copiii dumneavoastră.

Povești anti-bullying

Un vis straniu

Alex are 7 ani și este la școală. În clasa sa învață 25 de copii: 15 fete și 10 băieți. Deși petrece împreună cu ei 4 ore în fiecare zi, el nu și-a făcut prieteni foarte apropiați din rândul colegilor.

Dar îi place să meargă la școală. Doamna este foarte drăguță, clasa este colorată și veselă, iar el se distrează foarte mult în pauzele dintre ore.

De exemplu, lui Alex i se pare foarte amuzant când îl strigă pe Cristi, colegul său care poartă ochelari „Urâtule!”. Sau pe Irina, fetița așezată în băncuța din fața lui „Graso!”. Și ce a mai râs când l-a făcut într-o pauză pe Darius „Fraiere!” pentru că nu a știut să deseneze un dreptunghi.

I-ar plăcea să îi invite uneori la el acasă, să se joace împreună, mai ales în vacanțe când se plictisește și abia așteaptă să reînceapă școala. Dar de câte ori a încercat, ori nu au vrut să vină, ori părinții lor nu au fost de acord să îi lase.

Într-o seară, când a fost foarte obosit, a adormit pe fotoliu.

Deodată, se făcea că intră pe ușa școlii. Era un fel de zi specială, pentru că pe holuri erau foarte mulți copii veseli, frumos îmbrăcați, care zâmbeau și vorbeau între ei. Mergea spre clasa lui și toată lumea se uita ciudat la el. Unii râdeau șușotind, alții se fereau încruntați, privindu-l cu sprâncenele încordate. Încerca să vorbească cu cineva, dar nimeni nu voia să stea să-l asculte. Toți îl evitau. Era o senzație tare neplăcută.

Chiar atunci, a trecut pe lângă toaletă și pentru două secunde s-a privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Ceva nu era în regulă... parcă era murdar pe față.

S-a întors din drum și s-a apropiat tiptil de oglindă, să vadă ce are. Pe drum a gândit: „poate un prost m-a murdărit pe față, fără să observ”.

Și în secunda următoare, chiar pe mânuța lui dreaptă apărură cuvântul „prost”. Era scris foarte citeț, direct pe piele. Mare și negru, ca un tatuaj!

Ridică privirea în oglindă și ce văzu îl făcu să scoată un mic țipăt. Pe fruntea sa scria la fel de mare „fraier”. Pe un obraz „urât”, pe altul „gras”, iar pe bărbie scria „rău”.

— Vaai!, exclamă Alex. Cineva a scris cu marker-ul pe mine. Pun pariu că Alin a făcut asta, chiar dacă nu o să recunoască. E un pitic mincinos!

Și chiar atunci, pe gâtul său au apărut cuvintele „pitic mincinos”. Cu același scris citeț.

— Heei, ce se întâmplă? Sunt cuvintele mele, și apar pe piele de îndată ce le rostesc.

Alex încercă să le spele cu apă și săpun, dar oricât de mult freca, cuvintele urâte nu se curățau. Se auzi soneria școlii. Semn că pauza se încheiase și copiii erau așteptați să intre în clase.

Ce să facă, oare ce să facă? Acum să vorbească urât nu i se mai părea deloc distractiv. Cu inima bătând cu putere și ochii înlăcrimați, porni spre clasă. Acolo erau colegii săi și Doamna.

Pe chipurile lor putea citi tot felul de cuvinte frumoase. Pe măsură ce le citea se simțea mai bine în compania lor. Parcă avea mai multă încredere să le ceară ajutorul. Poate că îl vor ajuta să șteargă cumva toate cuvintele urâte de pe pielea sa.

Doamna se apropie de Alex, iar el o întreabă cu tristețe:

— Am văzut ce scrie pe pielea mea. Sunt toate cuvintele urâte pe care le spun, nu-i așa? Din cauza lor, colegii mă evită. Mi-aș dori să dispară. Ce pot face?

Doamna îi explică pe un ton blând:

— Așa este Alex, felul în care tu le vorbești colegilor tăi schimbă modul în care ei te văd. Toate acele cuvinte urâte rămân lipite de tine și atunci când ei te privesc văd o imagine din care fac și ele parte. Pentru că tu le vorbești atât de urât zilnic, ea este respingătoare. Și de aceea te evită.

— Dar ce pot face să îndrept totul?, întreabă băiatul.

— Ei bine, spuse Doamna, poți îndrepta totul, dar trebuie să îți schimbi comportamentul față de colegii tăi. Să îți ceri scuze atunci când greșești și să le vorbești frumos tot timpul. Astfel și imaginea ta se va schimba, odată cu atitudinea ta.

Alex privi în dreapta lui și îl văzu pe Cristi. Merse la el și îi spuse:

— Cristi, iartă-mă te rog că te-am făcut „urât”, pentru că porți ochelari, nu am vorbit serios. Nu ești deloc așa. Mi s-a părut distractiv să fac asta, dar nu e

frumos și astfel de glume nu sunt deloc distractive. De fapt, chiar îmi plac ramele tale. Promit să nu se mai repete.

Cristi zâmbi și îi întinse mâna. Alex continuă să le ceară scuze colegilor și apoi se privi din nou în oglindă. Scrisul citeț și negru nu mai era. Dispăruse ca prin minune. Însă în locul fiecărui cuvânt, rămăsese urma sa. Fină și incoloră. Inobservabilă de la distanță, dar prezentă. Alex se întoarse la Doamna și o întreabă de ce cuvintele nu au dispărut complet. Doamna îi explică:

— Pentru că e foarte ușor să le vorbim urât celor din jur, să îi jignim, să le provocăm suferință. Atunci când ne cerem scuze, ei ne pot ierta. Se poate șterge totul cu buretele. Însă oricât de mult ne-am dori, rămân urmele. Și exact ca înainte de a răni cu vorbele noastre, nu va mai fi niciodată. Nu atât de ușor. Doar în timp, pot dispărea și urmele...

Alex se trezi din ciudatul vis. Era o nouă dimineață și mergea spre școală. Știa că ceea ce visase se întâmplă cumva și în realitate. Cu siguranță va avea grijă să nu le mai vorbească urât colegilor. Își dorea ca ei să îl „vadă” așa cum știa el că este: un băiat prietenos și un bun coleg.